

ΚΥΝΗΓΙΟΝ ΕΛΕΦΑΝΤΩΝ.

(Ἐκ τῶν τοῦ Alexandre Dumas.) (1)

Εἰς τὴν ἀπέναντι ἄκραν τῆς γεφύρας συγνητήσαμεν τέσσαρας νέους ἵππους. Οἱ πάντες ἡμεθαῖς ἔνδεκα ἔκκαστοι; δ' ἡμῶν ἡκολουθεῖτο ὑπὸ τριῶν, τεσσάρων ἢ καὶ πέντε μαύρων, τῆς συνοδείας ἡμῶν συμποσιούμενης σχεδόν μέχρι πεντάκοντα ἀτόμων.

Οἱ κυνηγοὶ ὠδεύοντες ἔφιπποι, ἔχοντες μαύρον ἐμπροσθεν καὶ ἔτερον ὅπισθεν.

Καὶ οἱ μὲν ἐμπροσθεν ἐφαίνοντο κρατοῦντες τὸν χαλινὸν, οἱ δ' ὅπισθεν κυματίζοντες βαμβακερὰν σινδόνα, δὶς ἡδίωκον τὰς μυίας. Οὐδεὶς ὅμως τούτων ἐνόει νὰ μεταχειρισθῇ τὴν σινδόνα ὑπὲρ αὐτοῦ, διότι οὐδέποτε μαύρος αἰσθάνεται καύσωνα.

Μετὰ δύο λεύγας, ἃς δικνύει τις εἰς τοία τέσσαρτα τῆς ὥρας, φθάνει πρὸ τοῦ ναοῦ τοῦ Βούδα. Οὐνάς δ' οὗτος ἐκ τῶν περιφημοτέρων τυγχάνει, κατέχων ἐνα τῶν χαυλιδόντων τοῦ ἐλέφαντος τοῦ Θεοῦ. Οὐθεν, τὸ λείψανον τοῦτο κατὰ τοσοῦτον μᾶλλον πολυτιμότερον, καθ' ὅσον οἱ ἐλέφαντες τῆς Κεϋλάγης δὲν ἔχουσι χαυλιδόντας.

Οὐνάς, οἰκία ἀπλουστάτη, μὴ ἀνήκων εἰς οὐδένα ἀρχιτεκτονικὸν ῥυμόν.

Εἰς τὰ πλευρά τοῦ ναοῦ ὑψοῦται θόλος ἐκ τείναντος ἀσβεστούμενης, παριστῶν ἐπακριβῶς γιγαντῶδες ὡδὸν διακεχωρισμένον κατὰ μέσον, καὶ τεθειμένον κατὰ γῆς.

Αἱ θύραι εἰσὶ τετοιχισμέναι, καὶ τὸ μηνημένον περιτριγυρισμένον ὑπὸ πεζοδρομίου, ἐπὶ τοῦ διποίου δίπτουσιν ἀνθη.

Τῇ ἐμφανίσει οἵσθιαντες συνοδείας, ἐμφανίζεται ὁ ἐφημέριος τοῦ Θεοῦ, ἐνδεμυμένος ἐσθῆτα καναρίου χρώματος, ἀγένειος, πλὴν μὲ λαμπρότατην κόμην ἀγνητημένην διὰ μεγίστου ἐξ ὀστρακοδέρματος χελώνης κτενίου.

Οἱ ὁδηγοὶ ἡμῶν μᾶς ἐπληροφόρησαν διτεῖούτος ἡτοι μέγας τις ἄγιος, δώσκες ὑπόσχεσιν — καινωνιάτην ἀλλως ὑπόσχεσιν — ν' ἀφήσῃ ἐλευθέρως· ν' αὐξήσῃ δ' ὄνυξ τοῦ μικροῦ του δακτύλου.

Οἱ δὲ ὄνυξ εἶχε φθάσει τὸ μάκρος τοιῶν δακτύλων, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ διατηρήσῃ ἐπὶ πλέον τὸ σχῆμα αὐτοῦ, ἐμεγείθηντο εἰς σχῆμα ἐκπωμαστῆρος, τῆς κόργχης πρὸς τὸ ἄνω βλεπούσης.

Οἱ τερεὺς ὠδηγητες ἡμᾶς ἐντὸς τοῦ ναοῦ διὰ μικρὰς κεκρυμμένης θύρας. Τὸ ἐσωτερικὸν διοιάζει, ὡς πρὸς τὰς τοιχογραφίας, μὲ τὸ ἐσωτερικὸν τῶν αἰγυπτιακῶν τάφων.

Αἱ τοιχογραφίαι παριστάνουσι τὸν βίον τοῦ Βούδδα.

Πρὸς ταῖς ἄλλαις, τὸ ἔγαλμα τοῦ Βούδδα, ὅπὸ τὸ σχῆμα μεγάλης ξυλίνης κιβωτοῦ, δεκαπέντε ἡ εἰκόσι ποδῶν ὑψους, προσφέρεται εἰς τὴν λατρείαν τῶν πιστῶν. Τοῦτο εἶναι ἔγκλειστον ἐντὸς ὠρολογίου, ἔχον τὴν κεφαλὴν ἐπὶ προσκεφαλίου σχῆματος πίσθι.

Τὸ ἔγαλμα, εἶναι ἔστι λίθωμενον καὶ κεχρωματισμένον.

Ο δ' ιερεὺς ἐβεβίκιον ἡμᾶς διτεῖος ὅτι ὅχι μόνον ἡ κιβωτὸς ἐκείνη ἡτο ἡ εἰκὼν τοῦ Βούδδα, ἀλλ' ὅτι προσέτι ἐδείκνυε καὶ τὸ ἐντελὲς μέγεθός του.

Ἄλλη δε τις κιβωτὸς, κατὰ τὸ ἡμίσου μικρότερα, παρίστα τὴν κυρίαν Βούδδα. Καὶ τρίτη, τοῦ αὐτοῦ μεγέθους τῆς δευτέρας, ἡτο τὸ ἀνδρείκελον τοῦ Shiva.

Καὶ μέχρι μὲν τούτου, ως βλέπετε, οὐδὲν τὸ διηγείετον τὴν φαντασίαν διτεῖος ἡρωτήσαμεν τὸν ἰερέα τὶ ἐσήμανε τὸ γιγαντῶδες ὡδὸν, ὑπὸ τὸ κέλυφος οὔτινος μᾶς ὠδηγητες, ἀπεκρίθη ἡμῖν διτεῖος διάφορος διμερεικαλέων τὸν λάκκον ἔνθα ἐνταφιάσθη, εἰς δέκα λεύγας ἐντὸς τῆς γῆς, δ' ὁδούς τοῦ ἐλέφαντος τοῦ Βούδδα.

Προτιμήσαντες κάλλιον νὰ πιστεύσωμεν τὰ δισελεγένη ἢ νὰ ἐπισκεφθῶμεν τοῦτον, καὶ δώσαντες εἰς τὸ δύστηνον ἀνθρώπον ἐν ῥούπιον, ἐπιπεύσαντες καὶ ἐξηκολουθήσαμεν τὴν ὁδὸν μας.

Γ.

— Ή ὁδὸς αὕτη προσέθηκεν διόρατος, εἶναι διδία μεχρι Postage, πλὴν, καθ' ὅσον ἀπομακρύνεται τις τῆς πόλεως, αὕτη ἐρημοῦται ἀνθρώπων, καὶ πληθυνεται ζώων. Άποδειπόντες τοῦτον, βλέπετε τις, ἐπὶ τῆς ἄκρας τῆς ὁδοῦ, τὴν διμαλήν καὶ ὠχράν κεφαλὴν τῶν ζώων τούτων αἴρουμένων ἐπὶ τῶν ἐμπροσθετῶν ποδῶν καὶ λιχμάζόντων γλώσσαν διαδακτύλων, ἀπειρον δὲ πληθυσμοῖς των ὀλίγον ταχύς συνεχέστερον δὲ οὐδὲ λαμβάνεσσι τὸν κόπον ν' αποτοποθετηθῆσθαι τείνουσες τὴν ἔχχιν, οἱ διελθοῦσι γλιστροῦσιν ὡς ἐπὶ στέγης.

(1) Συνέχεια ἀπὸ φυλλαδίου 85.

Οφεις φεύγουσι διὰ μέσων τῶν χόρτων, οἵτινες καὶ τοὶ ἐπιβλαβέστεροι τῶν ἀδλαβῶν γουχάνας, δὲν προξενοῦσιν, ἀλλὰ διεκτρέχουσι μεγαλήτερον κίνδυνον. Αἶμα τις μαύρος ἵδη ὄφιν, πάραυτα τρέχει πρὸς καταδίωξίν του, τὸν συλλαμβάνει καὶ τὸν φονεύει, εἴτε δι' ἐνὸς καὶ μόνου κτυπήματος ἁβδοῦ, εἴτε λαμβάνων αὐτὸν διὰ τῆς οὐοάς, τινάσσων καὶ θράψων τὸν ῥαχιτικὸν αὐτοῦ σπόνδυλον εἰςάπαξ καὶ δι' ἐνὸς κτυπήματος.

Φθάσας εἰς Ἰνδίας, εἰχον, ὡς πάντες οἱ ξένοι, φόρον μέγαν διὰ τοὺς ὄφεις, δι' ὧν, μὲ τὴν ἐλευθεριότητα πλάστου, διθεῖς ἐπρόκιστε τὴν ἀρχίσαν Σήρινδα (Serindis). Εἰκοσι σχεδὸν εἴδη τούτων ὑπάρχουσι, μεταξὺ τῶν δύοιων οἱ κινδυνωδέστεροι εἰσὶν ὁ lipoo-lungo, καλούμενος καὶ ὁ κοροκάπελλος (cobra-capella).

Λέγω δὲ ἐπικινδύνους, ἵνα ὑπακούσω εἰς τὴν γενικὴν πρόληψιν. Εἰς Κεϋλάνην, δὲν ἐνθύμοινται ποδὸς ἀμνημονεύτων χρόνων, νὰ ἔδηλη λευκός τις. ‘Ω; πρὸς τοὺς μαύρους δὲ, διταν τις τούτων προσλάθη δηγμά τι τυχίως, γίνεται ἄφαντος ἐπὶ τινα στιγμὴν, εἴτα ἐπιστρέφει μὲ πτύγμα ἐπὶ τῆς πληγῆς καὶ μαστῶν φίζαν τινα ἀγνωστον. Μετὰ παρέλευσιν δὲ εἰκοσιτεσάριων ὥρων, οὐδὲλως σκέπτεται τοῦτο, ἔξοφλῶν τοῦτον τὸν μικρὸν λογαριασμὸν διὰ τινῶν λευκῶν κηλίδων ἀναδιδομένων ἐπὶ τοῦ σώματός του — ὅλον τὸ ἐναντίον τῶν Εύρωπαίων, εἰς οὓς, εἰς παρόμοιον κίνδυνον, ή παράδοσις λέγει ὅτι ἀναφαίνονται μέλαιναι κηλίδες.

Μάρτυς αὐτόπτης ἐγενόμην τῆς μεγάλης ταύτης περιφρονήσεως τῆς ἐμπνεομένης εἰς τοὺς ιθαγενεῖς τοῦ τόπου, καὶ εἰς αὐτοὺς εἰσέτι τοὺς ξένους τοὺς κατοικοῦντας πρὸ τίνος χρόνου τῆς Ἰνδίας, ὡς πρὸς τὰ ἔρπετὰ τὰ κινδυνωδέστερα. Ήμέραν τινα, εἰχον γευματίσει εἰς Malana-Kauda, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ιδίου λοχαγοῦ Williams μεθ' οὐ ὠδευον κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν.

Μετὰ τὸ γεῦμα, ἡ σύζυγός του ἐκάθησεν εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον ἄδουσα ἡμῖν καθατίναν τινα τοῦ Rossίνη. Εἰς τὸ ὅγδοον μέτρον, διασύγραψε της τῇ λέγει « Μή κινηθῆ! » Ή αὐτὸς διεκόπτεται, διαλαβάνεις ῥάβδον, εἰσβάλλει αὐτὴν ὑπὸ τὸ κλειδοκύμβαλον, ἐπιφέρει κτύπημα ἐπὶ ἀντικειμένου, διπέρ προξενεῖ θόρυβον, καὶ ἐξάγει ἐπὶ τῆς ἄκρας τῆς ῥάβδου του ὄφιν κοροκάπελλον (cobra-capella).

« — Οἱ διαβολεμένοι οὗτοι κόθρα, προσέθετο ἀταράχως διαλαβής λατρεύοντι τὴν μουσικήν. »

Καὶ ἡ σύζυγός του ἐξηκολούθησε τὸ ἄσμα, τὸ δικυκοπὲν ἐπὶ τινα δευτερόλεπτα ὑπὸ συμβάντος ὥπερ ἐν Εὐρώπῃ. Ηθελε θέσει διλόκληρον πόλιν εἰς ἐπανάστασιν.

Περὶ τὰς ἴδιας μετὰ μεσημβρίαν, ἀφίχθημεν εἰς Postage, τὸν πρῶτον ἡμῶν σταθμόν: ἦτο δὲ ἡμέρα πανηγύρεως.

Η πανηγύρις τῆς Postage συνίσταται εἰς δρύζια, ἐγγάρωιον καφφὲ, μφάσματα τῆς Trinque-male καὶ εἰς βέταλον.... Γυνωρίζετε τί εἶναι τὸ βέταλον (bétel);

— Ναί, εἶναι φύλλον συνεστριμμένον.

— Περόυσιάζον πλῆθος ὥφελειῶν, μπόξυνον τὴν γευσινή μεθύον, καθιστᾶ τοὺς ὀδόντας ἐρυθρούς, προξενοῦν τὴν πτωσίν των καὶ ἀποκαθιστῶν γλίθιον τὸν λαβόντα τὴν συγκέντειν νὰ μαστῇ αὐτό.

‘Αφιππείσαντες εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ ἀφήσαντες τοὺς ἵππους ἡμῶν εἰς τὴν περιποίησιν τῶν μαύρων, διετάξαμεν τὸ γεῦμα· ἔως δὲ οὐ ἐτοιμασθῆ, ἡρχίσαμεν ἐπισκεπτόμενοι τὴν πόλιν.

Τὸ πρῶτον, ὥπερ φθάσαντι εἰς τὴν πανήγυριν μοι προβέβησε δυσαρεστωτέραν ἐντύπωσιν, ὡς ἔχον τι τὸ προτέρημα νὰ ἥμαι μουσικός....

— Τιμεῖς εἶσθε μουσικός, δύμεῖς;

— Εἶδωκα εἰς παράστασιν ἐν μελόδραμα εἰς Νεάπολιν· ἀλλ᾽ ἐπειδὴ ἡγάπων τὴν μουσικὴν, παρητήθην ἀπὸ τοῦ νὰ συνθέτω πλέον. — Όπερ μοὶ προβέβησε τὴν δυσαρεστωτέραν ἐντύπωσιν· ὡς ἔλεγον, ἦτο συμφωνία ἀποτελουμένη ὑπὸ μονοτόνου βαρυαύλου, κατεσκευασμένου ἐκ καλάμου βαρύος διαπερδόντος κάρυον κοκκινοφοινίκου, καὶ ὑπὸ τυμπάνου ἐκ δέρματος αἰγῆς ἐκτεταμένου ἐπὶ ημίσεως κολοκύνθης.

Ἐπλησίασα, τὸ δὲ ἀποτέλεσμα ἦτο τόσον δυσάρεστον, ὡστε ἐπειθύμουν νὰ ἐμβαθύνω εἰς τὴν αἰτίαν. Ἀνθρώποι δύο καθήμενοι σταυροποδητή, μουσικοὶ καὶ φαλμαρδοὶ ταύτοχρόνως, προύξαντον τὸν ἐμφανῆ ἐκείνον. Θόρυβον κινούμενοι ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτῶν.

Δύο δὲ ἔτεροι εἶγον καταθέσει δύο καλάθια ἐξ οἰσου, διαμέτρου σχεδὸν δικτύλων ἐξ, καὶ ὅμοια μὲ τὰ διὰ τωρὸν καλάθια ἡμῶν. Κατὰ ἀρχὰς μὲν ἐξέλαβον τοὺς θαυματοποιοὺς ἐκείνους, δι' ἐμπόρους πολυτίμων λιθών, αἰονί, ῥουσίνων, σαπφείρων, μυλικῆς πέτρας. Ή φυλὴ αὕτη ἐπιπολάζει ἐν ταῖς Ἰνδίαις.

Θέλετε ἴδει ὅτι ἡ παταώμαν.

‘Εγ φέξηκολούθουν νὰ ψύλλωσι καὶ μὲ πῆσαν.

προφύλαξιν, διεῖς τῶν δύων ἀνθρώπων ἥρες τὸ πῶμα τοῦ καλαθίου του, καὶ πάραυτα, ως διάβολός τις ἔξερχεται ἐκ κυτίου διὰ μηχανισμοῦ, μεγαλοπρεπής κορδοκάπελλος ὡριθμητὴ ἐπὶ τῆς οὐρᾶς του καὶ ἤχειται λιγμάζων τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματος, ἐφούσκων τὰς παρειάς του — ὅπερ ἔδωκε τῇ κεφαλῇ του τὴν θέαν νυκτερίδος — ἐνῷ τὸ πρόσωπον διὰ μεγαλοπρεποῦς ῥινολαβίδος (pince nez) ἵχνογραφεῖτο ἐπὶ τοῦ ἴνου του (occiput).

Εἰς τὸ μέρος τοῦτο δικοροκάπελλος φέρει τὰ δημιατούχλιά του ἢτοι τοὺς ὄφθαλμούς του. Εἴτα ὁ τερατουργὸς, κρατῶν ἐν τῇ παλάμῃ τῆς χειρός του τὸ πῶμα τοῦ καλαθίου ἤχειται, διαγράφων βήματα ὅπως δηθεν μαργυρητίσῃ τὸν ὄφυν διάκις δ' οὗτος ἐδοκίμαζε νὰ ῥιψθῇ ἐπ' αὐτοῦ, τὸν ἀπώθει διὲ κατυπήματος διευθυνομένου κατὰ τοῦ ἕγγκους, μεταχειριζόμενος τὸ πῶμα τοῦ καλαθίου ἀντὶ ἀσπίδος.

Ολίγον θέρξος είχον. Οἱ δρις ἐκεῖνος ἐκράτει τὸ κατώτερον μέρος περιτετυλιγμένον ἐν τῷ καλαθίῳ, ἀναμφιθόλως διὰ προσωπικήν του ἡσυχίαν, οὐδὲν τὸ ἀναγκάζον αὐτὸν εἰς τοῦτο.

Συνέλαβον τὴν ἰδέαν — κίνημα φόβου μοὶ ἐπέβηλε τὴν ἑλπίδα ταύτην — συνέλαβον τὴν ἰδέαν λέγω, διεῖ τὸ ἑρπετόν, ἔχον πιθανῶς τοὺς ὅδοντας ἐκριζωμένους, ἢτο ἐκτὸς τῆς δυνάμεως τοῦ νὰ κακοποιήσῃ τοὺς θεατάς. Άλλ' ὅμως διὸ Williams ἀπέκρουσε τὴν σκέψιν μου ταύτην, ὡς οὔσην τὰ μάλιστα ἐσφαλμένην.

Καθ' ὃν λοιπὸν χρόνον διὰ πρῶτος ὅφις ἤρχιτε τὰς κινήσεις του, διεύτερος τερατουργὸς ἤνοιγε τὸ δεύτερον καλάθιον, καὶ ἔξεθετεν εἰς δεῖγμα ἄλλον ὄφιν μὴ διαφέροντα τοῦ πρῶτου, εἰμὴ κατὰ ἡμίσυ μέτρον τὸ μάκρος. Οὗτος δὲ μόλις εἶδε τὸ φῶς, καὶ πάραυτα ὅμητον ἐκτὸς τοῦ καλαθίου ἀναστρέψκει αὐτὸν καὶ ἀναπτηθήσκει διεῖς ἀλλὰ λαβῶν κτύπημα διὰ τοῦ καλαθίου κατὰ τὸ ἕγγκος του, περιτετυλιγθή ἵνα λάθη νέκνη ὅρμήν. Ή ἀπειλὴ ἢτο αἰφνίδιος, διὸ, εἰς τὴν θέαν ταύτην, δι τερατουργὸς ἔδωκε θορυβώδη καὶ θρηνώδη τονισμὸν εἰς τὸ ἄσμά του, ἐνῷ οἱ μουσικοὶ ἐδιπλασίζονταν λεβητορουσίαν των. Ή παράστασις ἐξηκολούθησεν ἀνευ ἀπευκταίου τίνος συμβάντος ἀλλ' ὅτε τέλος ἔλαβε, ἐχρειάσθη νὰ ἐκβάλωσι τῆς σκηνῆς τὸν δεύτερον χορευτήν. Ή ἐπιχείρησες ἢτο δύσκολος, διαρκέσασα ἐπὶ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας. Οἱ δρις ἐδείκνυε προφανῆ ἀπέχεισιν διὰ τὸ καλάθιόν του. Τέλος, διὰ τῶν ἀπειλῶν, ῥιζήδισμῶν καὶ τῆς μουσικῆς, δικοροκάπελλος

ἀπερφάσισε νὰ εἰσέλθῃ ἐντὸς τοῦ θεμέτων του ἐξήτασσα τὸ μεταχειριζόμενον πάντας ἐκείνων τῶν ἐργολάθων (impresarii) μέσον δι' οὐ νεοσυλλεκτοῦς τοὺς καλλιτέχνας των.

Ἀπλούστατον τοῦτο.

Εὔρισκοντες ὅφιν ψάλλουσι πόδες αὐτὸν ἔτι μάζα της, παρουσιάζουσι σάκκον καὶ τὸν ἐμβάλλουσιν ἐντὸς αὐτοῦ.

Ο χορευτής ἐναγγράφη,

Ἐκτός εγενόμην μάρτυς τοικύτης συλλήψεως.

Ημέραν τινα, ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐν ᾧ κατώκουν, γιτινιαζούση πεδίων κινηματοφόρων, ἀληθῆ φωλεάν δρεῶν, διεῖδον tiroo-lungo ὠραιοτάτου ἀναστήματος.

Πάρκυτα ἔστειλα ζητῶν γόητα ὅμεων. Ἐλθὼν δ' οὗτος ἐνέβαλε τὸ ἑρπετόν ἐντὸς τοῦ σάκκου ὅπερ, ἐκ προτέρων, εἶχε προμηθευθῆ.

Όφειλών νὰ εἴπω διτὸς διπλασιάζει τὸ μαγνητιστής διπλασιάζει τὸ ζευστόν του τῇ βοηθείᾳ δάβδου μεθ' ἣς ἔτικμος είναι νὰ θραύσῃ τὴν ὄσφυν τοῦ ἑρπετοῦ, κατὰ τὴν σπανιωτάτην περίστασιν, καθ' ἣν τὸ ἑρπετόν φυνῆ ἀπειθεῖει τὸν μαγνητισμόν.

Διελθόντες τὴν γύκτα σὶς τὸ ζενοδοχεῖον, τὴν ἐπαύριον τὴν αὐτὴν ὥραν τῆς προτεραίας ἀνεχωρήσαμεν.

Κατὰ τὴν ἔκτην πρωΐην εὑρισκόμεθα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Nuera-Ellia.

Ἐξερχόμενοι τῆς Postage, ἐγκατελεῖψαμεν τὴν λεωφόρον, καὶ, μετὰ μιᾶς ὥρας περιοδείαν, ἤρχισαμεν ἀναβαίνοντες τὴν θετικὴν κλυτίδα τῆς ἀλύσεως πῶν δρέων, τῆς μπαρχούσης ἐν τῷ μεσῷ τῆς νήσου ὡς ἡ δρυχικία ἀκανθία ἐπὶ τοῦ ἕχθρος. Εἰς δὲ τὴν μψηλοτέραν κορυφὴν, τουτέστιν ὅκτα χιλιάδας πόδων ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, ἔκτισται ἡ πόλις τῆς Nuera-Ellia.

Η συνοδεία ἡμῶν, ἥτις, ὡς εἴπον, συνίσταται ἐξ ἐνδεκα λευκῶν καὶ πεντήκοντα ὡς ἔγγιστα μάρτυρων αἰθίπων ἢ μαλεκάρων, ἐξετείνετο ἀσρίστως διότι ἡ δόδος, ἀμφι ἐγκαταταξίψαμεν τὴν λεωφόρον, ἐστενούτο καθ' ὅσον ἐπροχωροῦμεν, ἐτελεύτας δὲ οὖσα τόσον μικρή, ὥστε μόλις εἰς ἔφιππος ἡδύνατο νὰ διελθῃ. Ή δὲ οἰκονομία αὕτη προέρχεται ἐκ τοῦ διότι ἡ δόδος αὕτη παραχωρεῖται ὑπὸ τῶν φυτευτῶν, ὥν τὰς φυτείας διαπερᾷ, καὶ ἐκ τοῦ διότι οἱ φυτευταὶ ἀγαπῶσι νὰ φυτεύωσιν ὅσον τὸ δυνατὸν πλησιέστερον τῶν ὁδοιπόρων, τουτέστιν ὅσον τὸ δυνατὸν ἐλάχιστον μέρος ν' αφήνωσι ἀφύτευτον, διέρη ὡς ὁδὸς χοητικεύει.

Ότε έγκατελείψουμεν τὰς φυτείας εἰσερχόμεθα εἰς εἶδος λοχμῶν (juncles), ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὅποι ἀναφαίνονται βράχοι γυμνοί, διακαΐμενοι μπὸ τοῦ ἡλίου καὶ σχοντες τὸ χρώμα τῶν μαύρων μας, ἔπειτα ἐν ἀκαρεῖ, εἰσῆλθομεν εἰς ἀπέραντα δάση ἐκ κορύφων καὶ σιδηροξύλων, καὶ αἱ μὲν κόρυφοι ἔκινουν τὰς μεγαλοπρεπεῖς κορυφάς των εἰς ὑψός ἐκατὸν ποδῶν ἀπὸ τῆς γῆς καὶ ἀνέλισσον τὰ δεκαπέντε ποδῶν μάκρους καὶ πέντε πλάτους φύλλα των, ὡς οἱ φοίνικες καὶ αἱ ἀλσαὶ, τὰ δὲ σιδηροξύλα ἀνεδίκινυν τὰ κλαδῖα των τὰ καθαρῶς ἐρυθρά, τουτέστιν αἵματόχρωμα, ἐπὶ τοῦ μποπρασίου τῶν ἄλλων δένδρων.

Σπανιώτατα εἴδον δρακιοτέραν δόδον ταύτης.

Κατόπιν ταύτης, τῆς οὕτως εἰπεῖν δάσεως, ἀφίχθημεν εἰς δασώδη λόφον ἦ μᾶλλον ὃν τὸ πῦρ ἤδη ἀράκισσεν. Εἶχε δὲ τεθῆ τὸ πῦρ ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ καλλιεργηθῇ ὁ λόφος καὶ ἔξετέλει θαυμασίως τὸν προορισμὸν του. Όπόταν θέλωσε νὰ καύσωσι, καὶ ὡς ἐκ τούτου νὰ καταστήσωσι καλλιεργήσιμον μέρος τι γῆς, πριονίζουσι τὰ δένδρα δύο πόδας ἀνω τῆς γῆς, ἀφίνουσι ταῦτα νὰ ξηρανθῶσιν ἐπὶ ἔνα ἢ δύο μῆνας ὑπὸ τῆς καυστικῆς ἐνεργείας τοῦ ἡλίου, εἴτα πλησιάζουσι πυρίον εἰς τὸν πρῶτον τυχόντα κλόνον, καὶ μία, δύο, τρις, δέκα λεῦγαι γῆς ἐκκαίνονται ὡς βόλος πουντίσιου.

Η δόδος λοιπὸν ἐλευθέρα, καὶ, ὡς διερχόμενοι τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν οἱ Ἑβραῖοι διήρχοντο ἀνά μέσον δύο τειχῶν, οὕτω καὶ ἡμεῖς διηρχόμεθα μεταξὺ δύο πυριφλεγῶν κυμάτων.

Ηναγκάσθημεν καλπάζοντες νὰ προχωρήσωμεν, ἄλλως δὲ καύσων ἥθελεν εἰσθαι ἀνυπόφορος, καὶ ἥθελομεν φθάσεις εἰς τὸ ἀντίπεραν μέρος, ἀνοχῇ ἐψήμενοι, τούλαχιστον βεβρασμένοι.

Προσπελάζοντες δὲ τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου, ἦν ἀνεβαίνομεν, τὴν σχηματίζουσαν τὸν μψηλότερον τοιχὸν ἐκείνης τῆς ἀλύσεως τῶν δρέων τῆς διασχιζούσης τὴν νῆσον, προσείδομεν πάρκυτα πίθηκον διαπερῶντα τὴν δόδον, εἴτα δύο, ἔπειτα τρεῖς, ἀκολούθως τέσσαρας, κατόπιν δὲ πάλιν δέκα, καὶ ἐν τέλει δόλοκληρον ἀγέλην ἀναδίδουσαν γοεράς φωνάς, φεύγουσαν τὴν πυρκαϊάν καὶ ποδῶσαν διὰ τῶν ἐψήμενων ποδῶν ἀπὸ κλάδουν εἰς κλάδουν δένδρου.

Ἐφρίψα βολὴν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀγέλης ἐκείνης, καὶ πάρκυτα φωναὶ διαπερστικώτεραι ἐκεί-

νων ἀς ἡκούσαμεν μοὶ ἐγνωστοποίησαν ὅτι προσέβαλον τινὰ ἐκείνων τῶν πηδητῶν.

Τῇ στιγμῇ οἱ Koulis ἡμῶν ὠρμησάν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ καπνοῦ.

— Στάσου! τί εἶναι οἱ Koulis;

— Koulis ὀνομάζονται οἱ μαλαβάροι δοῦλοι οἱ ἐργαζόμενοι τὴν γῆν ἢ μισθούμενοι ὡς ἀχθοφόροι.

— Τέλος ἴδού με πληροφορημένον.

— Οἱ Koulis ἡμῶν, λοιπὸν, ὠρμησαν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ καπνοῦ, θέσαντες εἰς φυγὴν τὴν ἀγέλην ἀπασαν, ητοι εἰχε σταθῆ καὶ ἐπήδα περὶ τὸν πληγωθέντα, ὡς ἵνδικοι ἀλεκτρυόνες ἐπὶ κεκυμένης πλακάς, καὶ μετέφερον τὸ δύστηγον ζῶον.

Ἐάν ποτε ἐλυπήθην βολὴν, εἶναι ἐκείνη. Ἐσχον τὴν ἀτυχίαν νὰ φονεύσω εἰς μονομαχίαν δύο ἢ τρεῖς ἄνδρας· ἡ ἀδιαφορία μου δὲ διὰ τοὺς ἀποθανόντας ἀντιπάλους μου προέρχεται ἐκ τῆς ἐντυπώσεως, θιν ἐνεποίησεν ἐπ' ἐμοὶ ἡ ἀγωνία τῆς γελοιογραφίας ταύτης τοῦ ἀνθρώπου, ἐπονομαζομένης πίθηκος· δὲ πληγωμένος μου εἶχε τοὺς δύο διπισθίους μηροὺς διαπερασμένους καὶ τεθραυσμένους ὑπὸ τῆς βολῆς μου. Ως δὲ τούτου ἡ πληγὴ ἥτο θανατηφόρος, καὶ δὲν ὑπῆρχε μέσον σωτηρίας· καὶ λοιπὸν οὐδεὶς ἡμῶν ἔσχε τὸ θάρρος ν ἀποτελειώσῃ τὸ δυστυχές ζῶον, ὡς φονεύει τις ἀλλοτε λαγωδὸν, οὐδὲ ἔγω αὐτὸς πλειάτερον τῶν ἄλλων, καὶ ἐν τούτοις, δὲν εἴμαι τόσον πολὺ εὐαίσθητος. Εἰς ἐκ τῶν Koulis, ἐπὶ τῇ προσταγῇ ἡμῶν, ἐξελέξατο τὸ ἥττον κατακαὶν μέρος τοῦ λόφου, καὶ ἐκεῖ μετέφερε τὸν πληγωθέντα.

Οἱ δὲ φίλοι τοῦ δυστήνου ζῶου — ὅπερ ἀποδεικνύει τὴν ὑπεροχὴν τοῦ πίθηκος ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου — οὐδόλως ἀπεμακρύνθησαν τοῦ πίθηκος, μεθ' ὅσα καὶ ἀν συνέβησαν, ἀλλὰ προσεπάθουν νὰ τὸν βοηθήσωσι· δύο προσέδραμον παρεύθυντες αὐτοῦ, διαδεχόμενοι αὐτὸν διὰ παντούν σχημάτων εὐχαριστήσεως ἐπὶ τῇ ἐπανόδῳ, καὶ λύπης ἐπὶ τῇ δυστυχίᾳ του.

Ταχέως ἀπεμακρύνθημεν ἐκείνης τῆς οἰκογενειακῆς σκηνῆς. Πιθανὸν νὰ ιαθῇ, τῶν μαύρων ἡμῶν διατεινομένων, διτοι οἱ πίθηκες ἔχουσιν ἐξαιρέτους ιατρούς.

Κατὰ πῆσαν πιθανότητα, δυνατὸν ἡ φιλαυτία ἡμῶν νὰ σφάλλῃ λέγουσα διτοι ὁ πίθηκος εἶναι ἡ γελοιογραφία τοῦ ἀνθρώπου, διπόταν τούναντίον, δ

άνθρωπος μᾶλλον δύναται, νὰ εἶναι ἡ γελειογρα-
φία τοῦ πίθηκος. (Ἐπειταὶ ἡ συνέχεια).

Γ. Ι. ΠΑΠΠΑΖΟΓΛΟΥ.

ΤΟ ΑΙΑΙΝΟΝ ΔΣΜΑ ΤΗΣ ΙΤΕΑΣ. (1)

(ΔΙΗΓΗΜΑ.)

IV.

Ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν Μάξιμον.

Ἐπομένη δὲ ή θέα τῆς Βαλερίας προέξενησεν ἐπ' αὐτοῦ, καθὼς καὶ ἐπὶ τοῦ Ράυμόνδου ἐντύ-
πωσιν ζωηράν, βαθεῖται καὶ ἀπρόσποτον. Ἀλλ' ὁ
ἔρως παρὰ τῷ Μαζίμῳ ὥφειλε φυσικῷ τῷ λόγῳ
νὰ λάβῃ τὸ χρῶμα τοῦ ἀγρίου χρακτήρος του.

Ἐνθυμούμεθα δὲ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, καθ' ἣν
διατάσσεται οὐρανὸς τὴν ἐπιστροφὴν τῆς ἀνε-
ψιᾶς του, γεγονός μικρᾶς σπαυδαίτοτος εἰςήκε-
σεν ὅπως διεγέρη τὴν τρικυμίαν τῆς ζηλοτυπίας
ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ δρυμητικοῦ νεανίου. Τότε, ἐπέ-
στρεψεν εἰς τὸν οἰκόν του ἐν καταστάσει σφο-
δῆς ἀπελπισίας. Η ψυχρότης τοῦ ἀέρος κατὰ
τὸν δρόμον δὲν ἐπέτυχε νὰ διασκεδάσῃ τὴν τα-
ραχὴν τῶν αἰσθήσεών του· δι' ὅπερ κατεκλίνθη
πυρέσσων.

Τὴν ἐπιοῦσαν ἡγέρθη μᾶλλον ἕσυχος, διότι δ
ὑπνος εἶχε καταπράμνει τὸ αἷμά του καὶ ἀναπαύ-
σει τὸ πνεῦμά του. Ήρχεται νὰ σκέπτηται, αἰσχυ-
νόμενος διὰ τὴν διαχωρίγην του τῆς προτεραίας.
Πρῶτον ἡδη ἀφ' ὅτου ἐγνώρισε τὸν Ράυμόνδον
ἀπεχωρίσθη ἀπ' αὐτοῦ χωρὶς νὰ τοῦ σφίγξῃ τὴν
γείρα, καὶ τρέφων ἐν τῇ καρδίᾳ του αἰσθῆμα δυ-
σπιστίας καὶ δργῆς κατ' αὐτοῦ.

Ηδην προήρχετο αὐτὴ ἡ δργὴ καὶ αὕτη ἡ δυ-
σπιστία; Διότι ἡ μουσικὴ τοῦ Ράυμόνδου, πλή-
ρης γλυκύτητος, καὶ τρυφερότητος, συνεκίνησεν
ἄκκουν καὶ ζωηρὰν νεάνιδα. Όπιστιά ἀνοησία! Εἰς
ἀνήρ καὶ μία γυνὴ δὲν δύνανται λοιπὸν ἐν τῇ
μουσικῇ νὰ διοφρονήσωσι χωρὶς νὰ ἐρωτευθῶσιν!

Οταν διατάσσεται εἰς τὴν οἰκίαν
τοῦ Βρουνέλλη κατὰ τὴν διωρισμένην τῶν μαθη-
μάτων ὥραν, ἡ γαλήνη εἶχε σχεδὸν ἐπανέλθει:
βαθυγῆδὸν εἰς τὸ πνεῦμα καὶ εἰς τὸ πρόσωπόν
του· κατευθύνθη λοιπὸν πρῶτος πρὸς τὸν Ράυ-
μόνδον καὶ τῷ ἔτεινε τὴν γείρα. Χειρὶ ὅμως δι-

δομένη εἰς ἓνα ἀντίπαλον, ἔστω καὶ ἢν ἡ οὗτος
δυστυχής, ποτὲ δὲν εἴναι εἰλιχρινής. Ο Ράυμόνδος
παρετήρησε μετ' ἐκπλήξεως τὸ συνεσταλμένον
καὶ ἐπιεφυλαγμένον ἥθος τοῦ φίλου του καὶ ἡθέ-
λησε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ.

— Μάξιμε, εἶσαι ἀδιάθετος ἡ εἰσαὶ λυπημένος;

— Ἐχω τὸ πνεῦμα εὐχαριστημένον, καὶ εἴμαι
ἀξιόλογα. Πόθεν σοῦ κατέβη ἡ ἐρωτάσις αὕτη;

— Αγνοῶ, ἀλλὰ μοὶ ἐφάνη ὅτι τὸ βλέμμα σου
ἥτο κατηφέταις καὶ ἡ χείρ σου ἥτο ψυχρὰ εἰς τὴν
ἰδικήν μου.

— Ονειρεύεσαι!.. τούλαχιστον, προσέθηκεν
διατελεῖς μπὸ τὸ κράτος χαρᾶς τινος, ἥτις φωτί-
ζει τοὺς ὀφθαλμούς σου, ἡ θερμοῦ τινος συλλο-
γισμοῦ, διστις σοὶ φέρει συμφόρησιν αἴματος, καὶ
βλέπεις ἐμὲ κατηφῆ.

Ο Ράυμόνδος δὲν ἀπήντησεν εἰς τὸν πονηρὸν
τοῦτον σαρκασμὸν τοῦ φίλου του, ἀλλ' ἐδυσαρε-
στήθη διὰ τὸν πικρὸν τόνον αὐτοῦ.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ μαθήματος οἱ δύο νέοι
μόλις ἀντήλλαξαν λέξεις τινας, καὶ δταν ἐτε-
λίσσεν διατάσσεται εἰς τὴν θύραν, ὅπως συνήθως ἔπραττεν· ἐκείνος
δὲ ἐπεσεν εἰς πυρετώδη κατάστασιν, διότι ἴδιως
δὲν εἶχεν ἴδει τὴν Βαλερίαν. Τὸ αὐτὸν συνέβη καὶ
τὰς ἐπομένας ἡμέρας.

Ἐὰν διατάσσεται εἰς πράττετο ἀπαθέστερον ἡθελεν
ἐννοήσει διὰ τῆς Βαλερίας δὲν ἥτο μετα-
ξὺ μαθητῶν τῶν δποιῶν δ πρεσβύτερος μόλις ἡγε-
τὸ εἰκοστὸν τέταρτον καὶ διατάσσεται τὸ δέκατον
ὅγδοον τῆς ἡλικίας του ἔτος. Ἀλλὰ τὶς τῶν
ἐρωτευμένων κρίνει ἀπαθῶς καὶ μάλιστα τῶν
ἐρωτευμένων τῶν ἐχόντων τὸν χρακτήρα τοῦ
Μαζίμου.

Ἐν τῇ αὐξούσῃ αὐτοῦ ἀπελπισίᾳ διατάσσεται εἰς τὴν
ἀποδόση τὴν μὴ ἐμφάνισιν τῆς νεάνιδος
εἰς τὴν τύχην ἡ εἰς πρόβλεψιν ἐννομον τοῦ φρο-
νίμου κηδεμόνος της, ἐκείνος ἔπλαττεν εἰς τὸ
πνεῦμά του χιλίας χιμάρρας, φρονῶν ὅτι συμ-
μαχία ἐχθρικὴ συνωμολογήθη κατ' αὐτοῦ, ἵς
μέλη ἦσαν ἡ Βαλερία, διατάσσεται καὶ διατάσσεται
τοῦ Βρουνέλλη, τοῦ οὐρχονοῦ συμπειλαμβανομένου καὶ
τοῦ διαβόλου. Δύο δὲ πράγματα εἰπαγχον οὐσιω-
δῶς ἐκ τῆς καταστάσεως ταύτης τοῦ Μαζίμου, ἵς
ὑγεία του καὶ ἡ πρὸς τὴν μουσικὴν διάθεσί του.

Ἐν διαστήματι διλγωτέρῳ τῶν δύο μηνῶν εἰ-
χει καταστῆ ἰσχυρὸς καὶ ωχρὸς ὡς σκελετός τὸ
χαλκόχρου τοῦ προσώπου του ἐδείκνυε τὰ αἰσ-

(1) Συνέχεια ἀπὸ φυλλαδ. 85.